

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1051/06
18.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Софије Вагнер-Личеноски, Љиљане Йвковић-Јовановић и Соње Бркић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, ради својине по основу брачне тековине, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. 1550/05 од 21.11.2005. године, у седници већа одржаној 18.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. 1550/05 од 21.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Пожеги П.бр.471/03 од 7.10.2004. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је утврђено да је тужила према туженом по основу стицања у брачној заједници са уделом од 45% на стамбеном објекту који се налази у склопу двојне куће у ВВ на к.п.бр. аа КО ГГ у површини од 0,02,01 ха у ДД, а који стамбени објекат се састоји из два дела и то првог дела прављеног 1969. године који се састоји од приземља димензија 3 x 5м, првог спрата димензија 3 x 5м и поткровља димензија 3 x 5м, који има посебан улаз у ходник који је заједнички као и степениште са ЋЋ и другог саграђеног дела, саграђеног 1991. године који има посебан улаз и који се састоји од приземља димензија 4 x 4м са додатком од 3,20м првог спрата са три просторије и поткровља са две просторије који део је зидан од блокова и сукорисник са уделом од 45% права коришћења катастарске парцеле бр. аа КО ГГ, што је тужени дужан признати и дозволити да тужила издвоји свој сувласнички удео путем физичке деобе. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиле преко досуђеног дела из става првог изреке пресуде за стицање права својине и права коришћења на наведеном објекту и катастарској парцели за 5%.

Допунском пресудом П.бр.471/03 од 25.8.2005. године одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж. 1550/05 од 21.11.2005. године преиначена је првостепена пресуда у делу изреке под један тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се у односу на туженог утврди њено право својине по основу стицања у брачној заједници са сувласничким уделом од 45% на стамбеном објекту који се налази у склопу двојне куће у ВВ на к.п.бр. аа КО ГГ у површини од 0,02,01 ха у ДД, а који објекат се састоји од два дела и то првог прављеног 1969. године и представља призмеље димензија 3 x 5м, први спрат димензија 3 x 5м и поткровље димензија 3 x 5м, који има посебан улаз у ходник који је и заједнички као и степениште са ЋЋ и другог саграђеног дела из 1991. године који има посебан улаз и састоји се из приземља димензија 4 x 4м са додатком од 3,20м, првог спрата са три просторије и поткровља са две просторије који део је зидан од блокова, као и право сукоришћења к.п.бр. аа КО ГГ са уделом од 45% што би тужени био дужан признати и дозволити да тужила свој део издвоји путем физичке деобе. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против пресуде Окружног суда тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 385. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити а на које се у ревизији неосновано указује.

Рвизијски наводи о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле брак __. године и из брака имају двоје деце. Брак парничних странака разведен је __. године. У моменту закључења брака странке нису имале посебну имовину, а обоје су обављали послове просветних радника у школи у ЕЕ, где су добили стан на коришћење. Правноснажном пресудом Општинског суда у ЖЖ утврђено је да су странке

сувласници свако са уделом од $\frac{1}{2}$ на кући у ЖЖ која је изграђена у току трајања њиховог брака. Спорни стамбени објекат - кућа у ВВ која је ближе означена у изреци побијане пресуде изграђена је на грађевинском земљишту које је туженом доделила на трајно коришћење Општина ВВ 1968. године. Изградња овог објекта започета је 1968. године и једна целина довршена 1969. године док је друга целина као дограђени део изграђена у току 1991. године. Тужила и тужени се нису ангажовали у току градње ни физичким радом ни улагањем заједничких средстава, већ су сав посао у вези са изградњом водили браћа туженог ЗЗ и ИИ, а на захтев својих родитеља. Грађевински материјал за спорну кућу обезбеђен је тако што је цигла направљена од земље са очевине туженог, а остали материјал новцем прибављеним од продаје борове грађе од чега је обезбеђена и кровна конструкција. Тужени је током трајања брака наследио имовину од оца па је у току 1990. године од продаје наслеђене стамбене зграде добио износ од 43.000,00 тадашњих динара који је уложио у изградњу непокретности која је предмет овог спора.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној пресуди примењено материјално право када је тужбени захтев тужиље одбијен.

У поступку је утврђено да предметна некретнина није стечена радом странака у току трајања брачне заједнице, већ је иста изграђена грађевинским материјалом који је дао отац туженог док су сав посао у вези изградње по захтеву родитеља, водила браћа туженог и уз учешће туженог са посебном имовином коју је стекао наслеђем од оца. Стога је правилна оцена другостепеног суда да предметна некретнина представља посебну имовину туженог у смислу чл. 320. ст. 2. Закона о браку и породичним односима, са ког разлога је тужбени захтев тужиље да се утврди да је по основу стицања у брачној заједници сувласник на делу овог објекта и сукорисник на парцели на којој је исти изграђен, неоснован.

Ревизијске наводе тужиље којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, Врховни суд Србије није ценио јер се ревизија из тог разлога на основу одредбе чл. 385. ст. 3. ЗПП не може изјавити.

Са изложеног, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци на основу одредбе чл. 393. ЗПП.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд